

Mitä sinulle tulee mieleen noidista? Sellaisista noidista, jotka saduissa esiintyvät? Ovatko ne pelottavia, ehkä ilkeitä ja he osaavat vaikka mitä taikoja. Heillä on pitkä ruma nenä, sekä kauttaaltaan mustat vaatteet. Heillä on vanhan akan ääni ja luudalla lentelevät öisin. Noidat asuvat pienessä ränsistyneessä mökissä keskellä metsää. Se metsä on pelottava pimeällä. Mökki on täynnä patoja ja kattiloita. Hämähäkinseittiä ja taikakirjoja. Mökissä haisee omituiselta. Noidan kaverina elelee musta kissa, jolla harvemmin on suurempaa roolia saduissa. Niin, minä olen juuri tuollainen noita. Olen aina ollut, sillä noidiksi synnyttään, ei ryhdytä. Harmikseni en vain haluaisi olla noita. Minua harmittaa, kun lapset pelkäävät minua. Minä rakastan lapsia ja haluaisin leikkiä niiden kanssa. Mutta eiväthän lapset minun kanssa halua leikkiä! Olen asunut tässä mökissäni miltei koko ikäni, eli 265 vuotta. Ai niin, unohdinko mainita, että me noidat elämme ikuisesti. Viihdyn täällä hyvin, pidän mökistäni ja tästä metsästä. Tämä metsä on todella suuri, niin suuri, etten osaa edes kuvailla. Asun ihan tämän metsän keskellä. Puut ovat valtavia tässä lähellä. Tuolla vähän matkan päässä virtaa joki. Sieltä käyn hakemassa vettä keitoksiini. Joskus joen varrella leikkii lapsia. En halua säilyttää heitä, joten pysyn piilossa, mutta seurailen heidän touhujaan mielelläni. He leikkivät piilosta ja hippaa vuorotellen. En tiedä missä nuo lapset asuvat, mutta minun tekisi kovasti mieli tutustua heihin. Se ei vain taida olla mahdollista. Meillä noidilla on aika yksinäistä usein. Elämme erakkoina, jotta voimme rauhassa tehdä taikareseptejä. Tarvitsemme paljon omaa aikaa. Tarvitsemmeko? Minusta tuntuu, että minä en tarvitse. Haluan ystäviä ja jakaa elämäniloja heidän kanssaan. Haluan nauraa jonkun kanssa yhdessä. Minä olen sitä paitsi liian kiltti noidaksi. En pidä ihmisten säilyttelystä. Minä pidän ilmapalloista, vahtokarkeista ja metsämansikoista. Hyvä on, pidän myös luudalla lentämisestä, sammakon kielestä ja metsähiiren hännästä. Mutta kaipaen jotain ei-noitamaista. Olen aina kaivannut. Nyt istuskelen yksin hämärässä mökissäni ja katselen ulos ikkunasta. Metsä vain synkkenee iltaa ja yötä kohden. Joskus mietin, pelkäänkö pimeää ja synkkää metsää? Mutta eiväthän noidat pelkää mitään. Meitä pelätään. Ai niin ja enhän minä täällä yksin ole. Onhan minulla musta noidan kissa, jolla ei ole koskaan suurta roolia saduissa. Ei ole nytkään. Se on kai nukkumassa villasukkalaatikossa. No, taidanpa vielä piipahtaa ulkona ottamassa raitista ilmaa. Se tekee välillä ihan hyvää, onhan mökkini todella pölyinen. Ulkona on vähän viileää, tuntuu siltä kuin alkaisi sataa. Tai niin alkaakin, me noidat pystymme ennustamaan sateen. Voi kunpa kaikki metsäneläimet olisivat omissa koloissa ja pesissä, etteivät kastuisi ja vilustuisi. Voisin itse mennä jo sisälle lämpimään. Mutta mitä ihmettä? Ihan kuin olisin nähnyt jotain liikettä tuon pensaan takana. Pensas on lempi pensaani, siitä saa makeimmat marjat kesäisin. Mutta nyt olen varma, että sen takana on joku piilossa. Yritän katsoa tarkemmin ja samalla lähestyn hitaasti sitä. "Onko siellä joku" kysyn varovaisesti. Ei vastausta. Lähestyn hitaasti pensasta ja kohta olenkin jo aika lähellä. "Hei! Tule vain esiin, kuka oletkin!" huudahdan. Pensas liikahti jälleen, mutta ei vielääkään vastausta. Uteliaisuuteni on suurimmillaan ja otan viimeisen askeleen, jotta näen kuka pensaani on piilossa. Pieni poika! Hän on pienessä mytyssä osittain pensaani alla. Hän katsoo minua, enkä saa selvää, onko katseessa pelkoa vai ihmetystä. "Kuka olet?" saan kysyttyä häneltä. "Olen Tuomas." hän vastaa arasti. "Mitä sinä siellä pensaani suojassa teet?" kysyn. Nyt Tuomas nousee polvilleen ja katsoo minua hetken sanomatta yhtään mitään. Itsekkään en osaa sanoa mitään, en ole ennen jutellut lapsen kanssa. "Minä pidän saduista. Ja joku sanoi, ettei noitia ole olemassa. Minä sanoin, että on. Ja etkös sinä olekin noita?" hän varmisti. "Olen. Olen minä." vastasin hämilläni. "Mutta etkö sinä pelkää minua?" kysyin. "En! Minä pidän kaikista taruolennoista, paitsi että minä myös uskon niihin." Hän selitti jo innoissaan. Hymyilin pojalle ystävällisesti, olin iloinen, kun minua ei pelätty! Tuomaksella oli suuret vihreät silmät ja vaalean ruskea tukka. Hän

oli ehkä 7 vuotias. "Olimme perheeni kanssa retkellä täällä metsässä. Minä pidän seikkailuista ja lähdin tutkimaan tätä metsää. Sitten löysin tämän mökin. Täällä olisi kiva leikkiä, ajattelin heti. Mutta kun tulit ulos, minä säikähdin ja tulin tänne piiloon." Tuomas kertoi tohkeissaan. "Mutta entä vanhempasi? He ovat varmasti huolissaan sinusta. Kohta on jo myöhä." sanoin huolestuneena. Tuomas oli selvästi tietoinen tästä, ja ehkä vähän hädissäänkin, miten löytäisi synkästä metsästä kotiin. "Niin..minä..." hän aloitti, mutta minä keskeytin hänet: "Nyt tehdään niin, että hyppäämme luudan selkään ja vien sinut kotiin. Mutta olet tervetullut koska vain leikkimään tänne luokseni. "Ai lentävällä luudalla!" Tuomas oli haltioissaan. Vielä enemmän hän oli haltioissaan, kun nousimme ilmaan pihastani. Tuomas piti lujasti kiinni minusta. Häntä kai vähän jännitti, mutta oli hän myös todella innoissaan. Lentelimme suuren metsän yllä. Täysikuu oli taivaalla valaisemassa lentoamme. Vähän alkoi tulemaan sadepisaroita, jotka ennustin, mutta Tuomasta se ei tuntunut haittaavan. Hän selvästi nautti lentämisestä. Onneksi Tuomas osasi neuvoa kotiinsa ja se olikin ihan metsän laidalla. Laskeuduimme varovasti kotioven eteen. "En voi jäädä tänne, ihmiset eivät saa nähdä minua. Mutta kuten sanoin, voit tulla leikkimään luokseni koska vain." sanoin Tuomakselle, samalla kun hän hyppäsi pois luudalta. "Selvä, sen teen!" hän sanoi reippaasti ja hymyili minulle iloisesti. "Mutta mene nyt sisälle, tai muuten äitisi halkee huolesta." neuvoin vielä ja nousin ilmaan. Tuomas vilkutti minulle iloisesti ja minä lähdin lentämään mökkiäni kohti. Mukavaa, ajattelin. Hän ei pelännyt minua! Voi kuinka onnellinen olen siitä! Uskon, että Tuomas tulee uudestaan. Sitten voimme ystäväystyä ja leikkiä yhdessä. Nyt olen hyvin onnellinen noita.